

Pionjären Mara

Jessica Larsen

(Baserad på en sann berättelse)

Oktober 2018, Phnom Penh, Kambodja

Mara knäppte knapparna på blusen och tittade sig i spegeln. Det kändes konstigt att ha söndagskläder på sig på en lördag, men det här var en speciell lördag. Det var generalkonferens!

”Ser du fram emot kvinnornas möte?” frågade Mak (mamma). Hon borstade Maras hår med snabba, lätta tag. ”Jag vill att du ska försöka lyssna så mycket du kan.”

”Ja! Jag hoppas de berättar om pionjäreterna!” Mara gillade sådana berättelser mest.

”Det kanske de gör”, sa Mak. ”Visste du att din pappa är en pionjär?”

Mara var förvirrad. Hennes pappa hade aldrig dragit en handkärra.

”Hur är han en pionjär?” frågade hon.

Mak nickade mot fönstret och ån. ”Han fiskade där när han träffade missionärerna. Han var den första i sin släkt som döptes”, sa Mak. ”Det gör honom till pionjär! Nu ska vi se var din farmor är.”

Yiay (farmor) väntade på dem i vardagsrummet. Maras familj och hennes farföräldrar bodde tillsammans. Yiay hjälpte till att ta hand om Mara efter skolan när hennes föräldrar jobbade. Nu stod Yiay vid mopeden som brukade ta dem runt staden.

”Kyrkan har bara funnits i Kambodja i 25 år”, sa Mak till Mara när hon öppnade dörren och ledde upp mopeden på vägen. ”Så vi är alla pionjärer. Du också!”

”Hur är jag en pionjär?” undrade Mara när hon satte sig på mopeden. Mak körde mopeden med Yiay längst bak och Mara i mitten. Mara höll i sig hårt när de sick-sackade sig fram på den myllrande gatan.

När de åkte förbi ett café svepte doften av te över dem. Nästan alla här drack te. Men inte Mara. Hon följde Visdomsordet. Mara log brett. Det var ett sätt hon var pionjär på!

När mopeden rundade ett hörn såg Mara en *wat*, ett buddisttempel. Det röda spetsiga taket höjde sig över de andra byggnaderna. Munkar med rakade

huvuden och orange klädsel satt och studerade på gårdsplanen.

Mara visste att de flesta i Kambodja var buddister. De trodde inte på Jesus Kristus. Men det gjorde Mara. ”Det är ett till sätt jag är pionjär på”, tänkte Mara. Och i dag skulle hon få lyssna på profeten!

När mopeden vek in på kyrkans parkeringsplats såg Mara många kvinnor som kommit dit. Några hade gått eller kört moped. Andra kom med *tuk tuk*, en liten vagn som dras av en motorcykel. Många av kvinnorna var klädda i vanliga kjolar, som Mara. Och några hade *sampot* på sig, en vacker lång kjol av färggrant tyg.

Mara, Mak och Yiay satte sig i sakramentsalen med de andra kvinnorna. Konferensen hade hållits en vecka tidigare i Salt Lake City i USA. Men nu kunde människorna i Kambodja se utsändningen på khmer. Mara pratade både engelska och khmer hemma, och lärde sig även franska i skolan. Men många kambodjaner pratade bara khmer.

Den första talaren sa inget om pionjäreterna. Men sedan berättade den andra talaren om när hon gick uppför en brant jordstig på vägen hem från skolan. Den kallades ”pojknarnas stig” och ibland tog hon av sig skorna och gick barfota. Hon ville göra svåra saker så att hon kunde vara som en pionjär! Mara log när hon tänkte på alla de sätt hon kunde vara en pionjär på.

Den sista talaren var profeten. Han stod rakryggad. Mara lyssnade extra noga. ”Jag uppmanar er att läsa hela Mormons bok före årets slut” sa han. ”Då öppnas himlarna för er. Och Herren välsignar er.”

Mara visste att det inte skulle bli lätt att läsa hela Mormons bok. Hon tittade på kvinnorna runt omkring sig. De hade alla valt att följa Jesus Kristus. De hade alla kommit i kväll för att lyssna på profeten. Hon skulle följa profeten precis som de. Hon skulle vara en pionjär! ●

Författaren bor i Texas, USA.

Under generalkonferensen i oktober 2018 tillkännagav president Russell M. Nelson också att ett tempel skulle byggas i Kambodja!